tære Foranstaltninger, man kan kun regne med deres Deltagelse i de økonomiske Sanktioner.

Denne Betragtning, som fik Udtryk i Protokollens Ord og ogsaa i den czekoslovakiske Udenrigsminister Benes' Kommentar til denne, tror jeg, det vilde være sundt at lægge sig paa Sinde, naar man ustandselig sammenligner Danmarks militære Forhold med andre Landes. Hvis en saadan Sammenligning med Rette skal kunne drages, maa man kunne sige, at der foreligger nogenlunde ensartede Forhold i disse Lande, visse Opgaver, som *de* kan løse, og visse andre Opgaver i Danmark, som *vi* kan løse, naar vi indretter vort Militærvæsen med en vis Styrke.

Men hvor forskelligartede er ikke Vilkaarene! Tag Randstaterne! De tæller tilsammen 55 Millioner Indbyggere og er Ruslands nærmeste Naboer. I nær Forbindelse med dem staar Czekoslovakiet og Jugoslavien, hvilket vil sige, at de bringes op til omkring 80 Millioner Indbyggere overfor Rusland. De vilde, hvis de kom til at staa overfor russiske militære Kræfter, kunne regne med at blive forsynet med Vaaben, Penge, Materiel af alle Arter fra Vestmagterne. De har militære Opgaver, som det er forstaaeligt, at de kan indrette sig paa at løse.

Men hvilke militære Opgaver er det, ærede Medlemmer tænker sig tildelt Danmark? Hvad er det, der skal udrettes her med den militære Styrke, vi har efter Ordningen af 1922. Hver Gang vi har spurgt om det, i 1922 og under senere Diskussioner, har de ærede Herrer fuldstændig givet blankt op. Hvem tænker man sig den anvendt imod? Er der noget Menneske i Danmark, som tænker sig den anvendt imod Sverige eller Norge? Ingen kan vel tænke sig den fjerneste Mulighed af Krig med dem. Tænker man sig dem anvendt mod England? Ingen tænker sig vel nogen Sandsynlighed for en Styrkeprøve mellem Danmark og England under nogen som helst Situation, og i hvert Fald er der vel ikke et Menneske, som kan drømme om, at den danske Flaade, danske Stridskræfter af nogen som helst Art kunde øve nævneværdig Modstand, naar Situationen i Verden var en saadan, at den engelske Flaade fandt det fornødent at træde angribende op overfor Danmark.

Man tænker ikke paa England. Man tænker under alle Overvejelser af disse militære Spørgsmaal paa et bestemt Land, og dette er og bliver Tyskland. Men hvilke Opgavers Løsning er det da, man tænker sig med Ordningen af 1922 overfor det Tyskland, der nu findes? Er der en eneste, som tror paa, at der truer os nogen Fare fra Tyskland, saa længe dette Tyskland har sit Militærvæsen undergivet Ordningen af 1920, Versailles-Fredens Bestemmelser? Kan man overhovedet tænke sig den Mulighed, at et Tyskland, hvis Militærvæsen officielt er begrænset til 100 000 Mand, som maaske kan have nogle ikke tilladte Militærkræfter, men dog af meget beskeden Karakter, skulde kaste sig ud i et saadant Vanvidseventyr som at gaa paa Erobringstog overfor noget af sine mindre Nabolande. Det er en Opgave, vi ikke behøver at beskæftige os med. Saa længe Tysklands Militærvæsen er som nu, truer os ingen Fare fra Tyskland.

Men hvis paa den anden Side Versailles-Fredens snærende Baand om Tysklands Militærvæsen brister, og Tyskland atter skaber sig et Militærvæsen, hvis Tanker og Stemninger bliver saadanne i Tyskland, at man atter tænker sig at kunne optræde med Voldsanvendelse overfor andre Stater, vil dette jo være et Tyskland, der er udstyret paa en Maade, som vi endnu ikke har set Sidestykke til, med personelle Kræfter, med materielle Kræfter, med alle de nyopfundne Hjælpemidler, som anvendtes i den sidste Krig, og hvis Frygtelighed under en Krigsførelse er mangedoblet efter Krigens Slutning. Det vilde være en saadan Modstander, at selv en lille bitte Brøkdel af denne Hær vilde kunne bringe Død og Fordærvelse over Danmark, uden at de skrøbelige Styrker, vi vilde kunne opstille, kunde øve en Modstand, der blot kunde holde i Dage, ja, tvivlsomt vilde det vel være, om de noget Sted blot kunde holde een Dag igennem.

Derfor er det, jeg ikke ser, hvilke Opgaver man tiltænker et saadant dansk Militærvæsen. Men der er en Vending, jeg ikke sjældent hører. Det er, at Danmark har Nøglen til Østersøen, at Danmark er Dørvogter ved Indgangen til Østersøen. Jeg tror ikke, den har lydt i disse Dage her, men i den almindelige Diskussion har den atter og atter været fremme. Jeg beder ærede Medlemmer prøve at tænke, hvad de egentlig vil lægge ind i de Ord, og spørge sig selv: Overfor hvem skal Danmark være Dørvogter over Indgangen til Østersøen? Hvilken Nøgle kan vi dreje om? Hvad er det, vi i det hele kan udrette her? Skal vi spærre Rusland inde i Østersøen? Saa længe som Magtforholdet mellem Rusland og de øvrige Lande er